

LIBRIS

We know
books

Barbara Victor CORIANDER



RAO International Publishing Company

PARTEA I

„Dispăruții aceia mă înnebunesc.“

ISABEL PERON

Buenos Aires, Argentina, 1975.

„Obişnuiam să adorm gîndindu-mă la focuri de armă sau la posibilitatea de a fi împuşcat şi cînd mă trezesc, încă mă gîndesc la asta şi acum. E nevoie de ceva care să scuipe gloanţe, cum e o armă AK-47 care face *tututututu-tututu*, nu *poc... poc... poc...*“

RAYMOND, 15 ani

Pacient la secția de urgență a
Spitalului General din Brooklyn, New York, 1992.

UNU

— Iubește-mă... Ore întregi murmură aceste cuvinte, și ore întregi ea îl iubi. Cuibărită în brațele lui, respira o dată cu el, bătăile inimii ei urmau ritmul inimii lui, erau o singură iubire, o singură viață. Ești a mea pentru totdeauna, șopti el toată noaptea.

Nu se luminase încă atunci când făcură dragoste ultima oară în noaptea aceea, iar zgomotele străzii umpleau încăperea în timp ce razele luminoase ale mașinilor și autobuzelor se reflectau pe tavan în prisme luminoase. O ținea de încheieturile mâinilor, ridicînd-o ușor în genunchi; cuverturile căzură pe jos iar el o trase spre el, în el, cu fața îngropată în părul ei.

— Să mă iubești întotdeauna, șopti el înainte ca buzele lui să le găsească pe ale ei.

— Nu pleca, îi răspunse ea tot în șoaptă.

Atunci el o sărută, un sărut prelung, din care se opri numai pentru a privi în ochii ei, oftînd de plăcere cînd o simți atingîndu-l.

— Sînt lîngă tine, iubito, sînt aici, spuse el încet și ochii lui negri se luminară într-un zîmbet.

Îi acoperi gura cu a lui, o sărută din nou, mîngîind-o, îngropîndu-și fața între sînii ei, atingîndu-i sfîrcurile cu lim-

ba, strângînd-o apoi puternic în brațe, dorînd să conto-pească fiorul trupului ei cu-al lui. Cu buzele lipite de ale ei, limbile lor se întîlneau și se retrăgeau în timp ce se apleca asupra ei, cu un genunchi între coapsele ei, cu corpul încordat, sărutînd-o din ce în ce mai plin de dorință.

Amîndoi gemură cînd el o pătrunse și apoi se lăsară pradă unei senzații de poveste de dincolo de timp. O ținea atît de strîns, încît ea de-abia mai putea respira și făcură dragoste cu atîta pasiune, încît ea scoase un strigăt de uimire. Dar cînd o puse să jure că-l va iubi întotdeauna, indiferent ce se va întîmpla, inima ei se umplu de bucurie ; cînd el o imploră să nu-l părăsească niciodată, mîngîierile lui deveniră aproape temătoare. O eternitate, jurase ea, pentru totdeauna, repeta el, o veșnicie și mai mult.

Zîmbind, Coriander îi spuse lui Danny că n-avea decît s-o privească, s-o atingă, să facă dragoste cu ea și ea își va pierde orice urmă de rațiune. Intenționa să lanseze un studiu la spital, glumea ea, despe modul în care femeile inteligente și raționale în stare normală sînt reduse la zero atunci cînd sînt îndrăgostite. Avea chiar o teorie care spunea că sperma penetrează zonele raționale ale creierului... Obişnuia să glumească pe tema aceasta, dar în ultimul timp se simțea dată la o parte din toate celelalte preocupări ale vieții lui. Trebuia să citească ziarul ca să afle dacă el avusese o zi bună sau proastă ; ea nu avea ce să-i ofere cînd el vorbea evaziv, evita discuții sau petrecerea nopți întregi fără să doarmă, plimbîndu-se gînditor prin cameră, fumînd. Și chiar în situațiile obișnuite nu era nimic liniștitor să te trezești și să-ți găsești soțul îmbrăcat, ca un hoț acrobat.

Dar cînd se trezi în dimineața aceea, o deranjă foarte mult cînd îl văzu la fereastră, fumînd, îmbrăcat în negru din cap pînă-n picioare : puloverul pe gît, negru, pantalonii negri... Profilul lui părea aproape ireal, gravat în lumina trandafirie a răsăritului de vară, privind cu ochii întredeschiși dîra de fum tremurător a țigării aprinse. Prefăcîndu-se că doarme, îl urmări ascunsă în așternut,

nehotărîndu-se dacă era momentul să deschidă iar discuția. Dacă învățase ceva în aceste ultime șase săptămîni, atunci acel lucru era să nu-l forțeze cu nimic în privința afacerilor lui, deoarece răspunsul era mereu același. Spre deosebire de treburile ei, care mergeau bine indiferent de dezvoltarea economică și financiară, afacerile lui erau sensibile la cele mai ușoare schimbări de oriunde din lume. De fapt, era mai multă nevoie de pregătirea ei profesională decît de-a lui ; erau mai mulți oameni împușcați și înjunghiați decît oameni care făceau investiții sau depuneau bani. Pînă la urmă ajunseseră la înțelegerea că, dacă ea nu-l plictisea cu donațiile de organe, nici el nu o va plictisi cu problemele corporațiilor. Doar că într-un anume fel, în această dimineață regulile nu păreau să fie aplicate.

Mai așteptă încă un minut, două înainte să se miște, de parcă de-abia s-ar fi trezit, să aprindă o veioză, să se uite la ceas și să șoptească : E doar șase...

El nu se mișcă, deși mîna îi tremura cînd duse țigara spre buze.

— Dormi, Coriander, spuse el pe un ton neconvîngător.

Sprîjinită pe perne, ea își trecu mîna prin păr și apoi o întinse spre el.

— La ce oră pleacă avionul ?

— Nu mai devreme de șase seara, răspunse el întorcîndu-se.

Acesta era singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, gîndi ea, dar întrebă :

— Și-atunci, de ce atîta grabă ?

Ochii lui, observă ea, erau roșii de parcă plînsese și avea cearcăne de parcă nu mai dormise de luni întregi.

În loc să-i răspundă, o întrebă :

— La ce oră trebuie să fii la spital ?

— Nu mai devreme de prînz — și era primul bărbat cu care făcuse dragoste, își continuă ea șirul gîndurilor.

Următoarea lui întrebare sună foarte serios :

— Ai făcut o greșală căsătorindu-te cu mine ?

La Danny cuvintele aveau întotdeauna subînțelesuri.

— Ce întrebare-i asta ?

— Te-ai fi putut căsători cu altcineva. Cu un doctor sau un diplomat.

Se îndreptă către pat.

Erau momente când el îi zdrobea inima cu astfel de întrebări.

— Destinul, spuse ea încet, era scris în stele.

— În stele, repetă el. Și presupun că toți cei care erau în închisoarea Puesto Vasco în timpul Juntei erau din zodia Peștilor, iar cei de la Auschwitz din zodia Leului.

Se aplecă spre el, încercînd să nu se lase prinsă de starea lui morbidă.

— După atîția ani fără tine, crezi că eram așa proastă să nu te iau când m-ai cerut în sfîrșit ?

Așezîndu-se pe marginea patului, ochii lui întunecați sclipiră privind-o.

— Tu nu ai nevoie de toate problemele astea, Coriander. Spre binele tău îți spun, ți-ar fi mai bine fără mine.

Îl studie un moment și rămase uimită de firele de păr alb care parcă îi apăruseră dintr-o dată, încărunțindu-i la tîmple părul negru și des care ei îi plăcea atît de mult.

— Oricine dă un sfat începînd cu „spre binele tău“ nu-ți dă vești bune, zîmbi ea. Și oricine începe o propoziție cu „apropo“, sigur nu are nimic bun să-ți spună. Știai ? Nu spui niciodată „Apropo, îmi părăsesc soția“, ci „Apropo, aventura s-a terminat“. Vorbea veselă, deși simțea deja un nod în stomac. „Spre binele tău te părăsesc“, dar niciodată „Voi sta întotdeauna cu tine spre binele tău...“

Întinse mîna să-i mîngîie părul. El era foarte serios.

— Coriander, nu...

— Ultima dată când m-ai îndepărtat spre binele meu, ai dispărut pentru zece ani.

— Erai așa de tînă, murmură el dînd din cap, de-abia împliniseși douăzeci de ani...

— Era în cafeneaua aceea îngrozitoare din Cordoba, lîngă Universitate, continuă ea.

El trase puternic din țigară, suflă fumul și apoi spuse :

— N-a fost un sfat rău, atunci...

— Există vreun statut care limitează sfaturile bune de cele rele ? întrebă ea.

— Poate c-ar trebui să fie, rosti el privind-o tandru.

— Îți pare rău că nu ți-am urmat sfatul ? întrebă ea.

— Doar pentru tine îmi pare rău.

— Te iubesc, Danny, spuse ea solemn.

— *Te amo*, răspunse el în limba sa nativă, spaniola.

Dar ea nu se simți totuși liniștită, poate pentru că suna ca un *te amo* care anticipa un *adios*.

— O să trecem și peste asta, spuse ea, liniștită, luîndu-i mîna în mîna ei. O să trecem și peste asta, așa cum am trecut peste toate celelalte.

Ochii ei de culoarea chihlimbarului străluciră când îi atinse ușor buzele cu vîrfurile degetului.

— Nu pleca week-end-ul ăsta, o să găsesc pe cineva să mă înlocuiască la spital. Cum el nu-i răspunse, ea insistă. Hai iubitele, o să mergem cu mașina pe insula Coney și o să mîncăm crenvurști la Nathan...

— N-o să reușești să găsești pe nimeni care să te înlocuiască în ultima clipă, tocmai la sfîrșit de săptămînă. Întinse mîna spre scrumieră și-și stinse țigara. Oricum, am o întîlnire cu cineva acolo care m-ar putea scoate din încurcătură.

— Este pentru prima oară când ai măcar o mică speranță.

— Este o chestie de procente.

— Ce vrei să spui ?

— Dintre toți oamenii, tu ar trebui să înțelegi asta cel mai bine, spuse el. O șansă de 50% de a trece printr-o operație dificilă nu înseamnă nimic. Dar, dacă pacientul supraviețuiește, șansele sînt de 100%, iar dacă moare, de 0%.

— Și ce crezi ?

— Cine știe ? Mă zbat al naibii de mult și de fiecare dată cînd cred că am eliminat un obstacol, apar altele două și mai greu de depășit...

- Cine-i acea persoană care te-ar putea ajuta ?
 — Dacă mă ajută, o să-ți spun.
 — Dacă te ajută o să citesc despre el la rubrica financiară a ziarului *Times*.
 — De data asta, o să-ți spun și dacă nu mă ajută.
 — Când ? întrebă ea, deși nu-i plăcea să-l bată la cap.
 — Când mă întorc.
 — Promiți ?
 — Jur, spuse el ridicînd mîna.

Tocmai începuse să spună ceva cînd observă că o privea fix.

- De ce mă privești așa ?
 Se aplecă spre ea și o sărută cu tandrețe.
 — Ești mai frumoasă decît atunci cînd te-am găsit...
 Ea se strîmbă.
 — Anii de supărări o fac pe o femeie mai interesantă.
 — *Quiereme para siempre no importe lo que pase*. Spusesese din nou aceleași cuvinte, de data aceasta continuînd :
Iubește-mă întotdeauna, indiferent ce se întîmplă.

Ea îi strînse mîinile cu ochii în lacrimi.

- Sigur că o să te iubesc întotdeauna și nimic rău n-o să se întîmple... Nu se putu stăpîni. Avea nevoie de o ultimă garanție înainte ca el să plece... Nu se poate întîmpla ceva rău, nu-i așa ?

El răspunse ambiguu.

- Sînt atîtea riscuri...
 — Cum ar fi ?

Uneori de-abia îl recunoștea pe acest bărbat care o sedusese cînd avea douăzeci de ani, o abandonase la douăzeci și unu, se căsătorise cu ea la treizeci și unu și acum la treizeci și patru o făcea să simtă că istoria e pe cale să se repete.

- Cînd mă întorc, spuse el cu un aer obosit, o să-ți spun totul...

Înima ei bătea să-i spargă pieptul.

- Pot să te întreb ceva ?

El acceptă înclinînd capul.

- Dar dacă pleci, pur și simplu, și nu te mai întorci ?

- O mulțime de oameni ar avea de suferit.

- Nu ești asigurat ?

— Ziceai că nu-mi pui decît o întrebare. O privi din nou serios. Prima mea obligație este față de oamenii care mi-au dat bani să cumpăr banca, dar cea mai mare obligație o am față de depunătorii mei.

Ceea ce ea iubea cel mai mult la el era buna lui cuviință și curajul care-l legau atît de mult de tot ceea ce era drept și cinstit.

- Chiar dacă totul s-ar prăbuși, nu uita, iubito, că asta nu va arunca nici o pată asupra integrității sau moralității tale. Nu sînt decît afaceri...

— Nu înțelegi, Coriander, este același lucru. Eu sînt banca, și orice credit, datorie, pierdere, transfer, depunere, totul ține de responsabilitatea mea.

- Nu sînt decît afaceri, n-au nici o legătură cu viața ta personală, insistă ea.

— Este mai mult decît o afacere, *amor mio*, aici este vorba de vieți omenești.

- E vorba de viețile lor numai în ceea ce privește banii, comentă ea.

— Poate că am fost prea ambițios, spuse el, mai mult pentru sine.

— Poate că n-ar fi trebuit să venim la New York, zise ea încet, simțindu-se vinovată și supărată pentru toți anii de hărțuială prin care trecuseră în Argentina. Poate că ar fi trebuit să insist să ne întoarcem la Buenos Aires. Vocea ei căpătă un ton rugător. Aș fi mers oriunde cu tine.

O expresie de infinită tristețe întunecă fața lui frumoasă.

— Erau prea multe amintiri în Argentina. Oricum, am crezut că asta îți doreai, să stăm în New York, pentru cariera ta. Ochii i se umplură de lacrimi. Aș fi făcut orice să te știu fericită.

Unul era gata să meargă oriunde, celălalt era gata să facă orice și, totuși, persista cumva sentimentul că pentru ei sfîrșitul fusese deja hotărît. Odată, la Universitatea din Cordoba, pe cînd el era profesor și ea studentă, încercase

să-l convingă să rămână profesor în loc să intre în afaceri. Nu era nimic mai patetic decât lupta de guerilă într-un oraș, fără o cauză, comentase el, nimic mai trist decât un idealist care nu știe când să-și atârne bandana în cui; aceștia erau învinșii, cei care rătăceau în pădurile tropicale și în munți, purtând bărbi lungi și neîngrijite și rucsacuri; cîștigătorii erau rebelii care-și puseseră în aplicare planurile teroriste în mijlocul sălilor de consiliu, al băncilor, negociind salarii mari și opțiuni de bursă, cu sloganurile și retorica lor învechite. Ea nu crezuse nici o iotă din asta nici atunci și nici acum nu credea. Nimic nu o putea face să creadă că pe el îl interesau într-adevăr banii și puterea sau lumea afacerilor și nici nu-l caracteriza ca pe un rebel al unei cauze pierdute, pentru că el oricum nu știa să deosebească o pădure tropicală de o mlaștină. Îl atinsese și observase că nici barba lăptoasă nu era un element comun lui; nici nu mai știa de cîte ori pielea îi fusese iritată de barba-i aspră, cînd o săruta.

Acum, cînd îl privea, părea atît de trist și nervos, încît se decise să-i spună ceea ce dorea să țină secret pînă cînd se va întoarce.

— Sînt însărcinată, spuse ea pe neașteptate, simplu, aproape cerîndu-și scuze, apoi așteptă.

Sute de emoții, ce variau de la șoc la tristețe, la incredibila bucurie, se oglindiră în ochii lui și sfîrși prin a o prinde în brațe murmurînd neîncetat: „Slavă Domnului, slavă Domnului pentru asta“.

Și atunci, sute de gînduri, ce variau de la nedumerire la nesiguranță și ușurare, îi veniră în minte, sfîrșind prin a se întreba ce anume voia el să spună prin acest „Slavă Domnului...“. Slavă Domnului pentru ce, pentru un copil care să înlocuiască tatăl...

DOI

Manuel Rojas îl văzuse pe Iisus. Se întîmplase ieri, în timp ce conducea pe același drum spre Aeroportul Internațional Acapulco. El era acolo, stînd în picioare, s-ar fi putut spune, la marginea drumului murdar, la ieșirea din Cerro el Burro, lîngă un panou care indica distanțele: douăsprezece mile pînă la Chilpancingo, cincizeci pînă la Acapulco. Doar că Iisus nu stătea propriu-zis la marginea drumului murdar, ci mai degrabă plutea deasupra lui. Acesta fusese unul dintre primele lucruri pe care le observase Manuel — modul în care picioarele Lui, în sandalele maro din piele, de-abia atingeau pămîntul, și modul în care brațele Îi erau întinse, cu palmele îndreptate în sus, dar nu ca și cînd ar fi vrut să facă semn unei mașini, ci mai degrabă ca și cînd ar fi binecuvîntat totul în jurul Lui: praful, cameleonii, cactușii, chiar și antenele de televiziune de pe barăcile din apropierea autostrăzii.

Manuel trase pe dreapta și opri. Coborînd din camion rămase acolo privind, îndeajuns de aproape pentru a nu scăpa nici un amănunt. Și-ar fi dorit să aibă un aparat de filmat. Iisus stătea acolo, chiar lîngă panoul indicator, cu roba Sa lungă fluturînd în vînt, deși nu se simțea nici o adiere, după cum observase imediat Manuel. Cerro el